

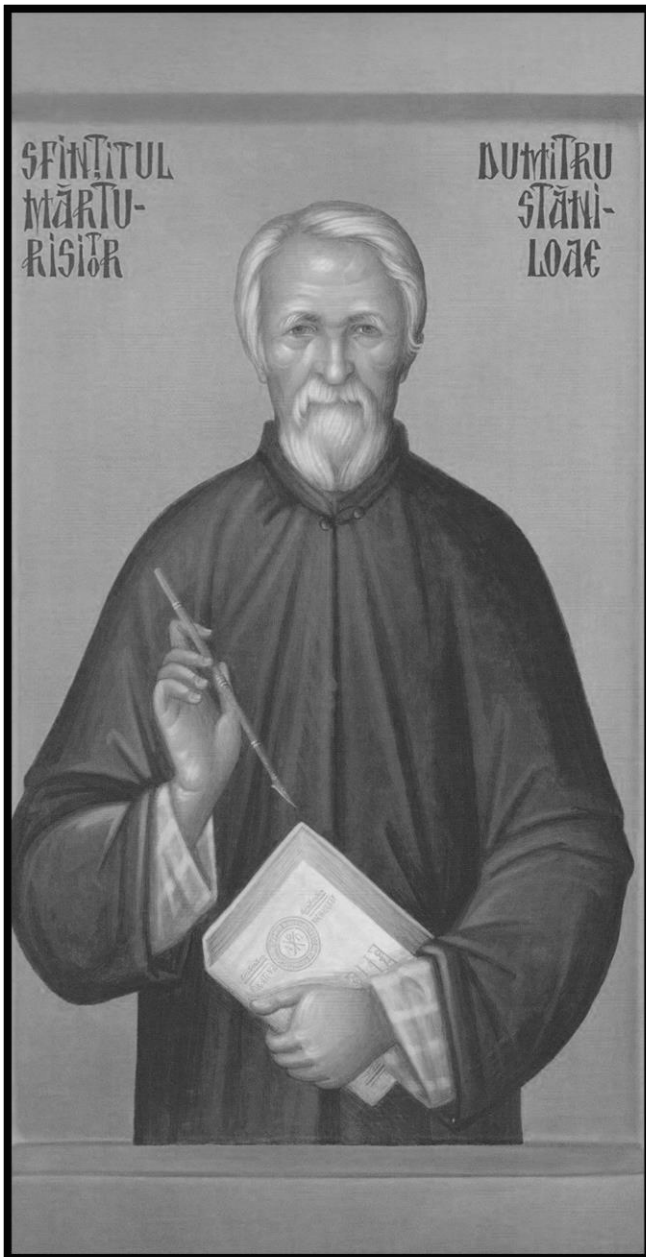
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Scopul Bisericii este să vindece centrul cunoașterii, astfel încât omul să dobândească cunoașterea lui Dumnezeu care înseamnă mântuirea sa.”

– Mitropolitul Hierotheos de Nafpaktos

Nr. 562 / 15 decembrie 2024

SFÂNTUL
DUMITRU STĂNILOAE
1903 - 1993

CINE ESTE CELĂLALT?

Este omul. Dar nu există separație între Dumnezeu și ceilalți. Pentru că dacă intrând în comuniune cu celălalt găsesc viață, găsesc atunci viață veșnică. Această iubire cu celălalt durează veșnic. Dar iubirea nu durează decât prin Dumnezeu: prezența lui Dumnezeu în iubirea mea pentru celălalt îmi dă o responsabilitate extraordinară; iubirea mea se va adânci și va dăinui. Aceasta arată că trebuie, de asemenea, să mă deschid tot mai mult Tatălui ceresc, iubindu-L. În fiecare semen trebuie să văd pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă nu mă deschid Tatălui depășindu-mi mândria, nu-mi pot depăși mândria nici față de celălalt.

Nu e cu putință ca omul să fie uman fără Dumnezeu. O umanitate în afara lui Dumnezeu nu durează, nu rezistă. Nu putem rămâne în

iubire fără Dumnezeu. Trebuie să simțim că această iubire ne vine de la Dumnezeu, că avem o responsabilitate față de celălalt, că suntem responsabili față de el înaintea lui Dumnezeu; dacă o simte așa, celălalt nu va putea rezista iubirii. Dar iubirea mea e extrem de amenințată: fiecare interes propriu, fiecare impuls egoist slăbește iubirea mea pentru celălalt. Dacă acela care mă iubește se simte responsabil de mine în fața lui Dumnezeu, atunci se trezește și propria mea responsabilitate. Pot avea sentimentul că Dumnezeu este Cel care vrea aceasta. Dar și eu am o responsabilitate pentru el în fața lui Dumnezeu. Nu găsesc în mine o responsabilitate totală față de celălalt pe care-l iubesc decât dacă este prezent Dumnezeu: e nevoie de un al treilea, de un martor care ne iubește. Dumnezeu este acest martor. El îmi arată valoarea veșnică a celui pe care îl iubesc.

Nu-l putem iubi pe om fără Dumnezeu. Altminteri, este vorba de o filantropie lipsită de lumina pe care numai Dumnezeu o poate da iubirii noastre. Celălalt pe care-l iubesc e iubit de Dumnezeu, e scopul lucrării divine, scopul Crucii lui Iisus. Iisus a murit pentru el; iar aceasta dezvăluie valoarea lui veșnică în ochii lui Dumnezeu.

Cum să dobândim iubirea? Ce-i de făcut atunci când descoperim că nu iubim? Cum să nu deznădăjduim de iubire?

Trebuie să ne împărtășim – să ne dăruim împărtășindu-ne celuilalt. Mulți spun: n-am răbdare în rugăciune; îmi vin tot felul de gânduri. Dar dacă ne aducem aminte de celălalt în rugăciune, îndată rugăciunea primește în acest fel putere.

Doamne Dumnezeul meu, Te rog ajută-mi; Te rog însă și pentru fiul și fiica mea, pentru nevasta și prietenul meu. Dumnezeu rămâne prezent în rugăciunea mea atunci când mă gândesc la celălalt care se găsește în nevoi, simțindu-mă responsabil pentru el.

Dacă pe Dumnezeu Îl cunosc ca Persoană, atunci persoana umană are o valoare. Dacă știu că acest om are o valoare veșnică, trebuie să trag concluzia că fericirea lui veșnică depinde și de mine. Aceasta înnobilează relațiile noastre. Altfel mă port dacă știu că nu am de-a face cu un individ dintr-o specie de care pot să-mi bat joc pentru că un altul ar putea să-i ia locul.

Această persoană are o valoare unică; dar depinde și de mine, care mă împărtășesc lui, ca el să devină om și să se mântuiască. Atunci voi simți mereu o mare responsabilitate față de fiecare. Mă voi purta cu mare delicatețe față de fiecare, voi cauta prin toate mijloacele să-i ajut să devină oameni. Tema îndumnezeirii este în realitate tema umanizării omului prin iubirea divină.

PĂRINTELE
TEOCLIT DIONISIATUL
1916 – 2006

TĂCEREA ÎNTRU
CUNOȘTINȚĂ

Când știu valoarea veșnică pe care o are persoana pentru Dumnezeu, când simt cum Hristos pe Cruce Își dă viața pentru persoana umană, atunci mi se impune un cu totul alt comportament decât cel pe care-l aveam până atunci. Sufăr pentru toate obstacolele care-l împiedică pe celălalt să se realizeze ca om, și prin aceasta să dobândească viață veșnică.

Mărturia față de Evanghelie stă în calitate de umanității noastre. Dacă cineva poate găsi în mine un om adevărat, acest lucru îl poate mișca, încuraja și-i poate da speranță că există un Dumnezeu Care-l iubește. Toți convertiții s-au convertit pentru că au găsit un creștin adevărat. Prin umanitate ajungem la Dumnezeu. Înainte de a-L fi văzut ca Dumnezeu, apostolii și ucenicii au văzut mai întâi umanitatea lui Hristos. Au văzut un om uman, mergând pe drumuri în sandale, neavând unde să doarmă. Era împreună cu toți oamenii, mergând la cei bogați ca și la cei săraci, mâncând împreună cu ei, ascultându-i, vindecându-i din milă, nu pentru a-și arăta puterea.

Pentru a fi martori ai Evangheliei în lume, în societate, e de ajuns să fim oameni. Doar astfel vom putea atrage atenția oamenilor, nu numai predicând.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

Precum ușile băilor, deschizându-se neconținut, împing căldura dinlăuntru afară, așa și sufletul când vrea să vorbească multe, chiar dacă le-ar spune pe toate bune, împrăștie și slăbește puterea ținerii de minte prin poarta grăitoare. Prin aceasta, mintea uită să spună lucrurile care se cuvin la vreme potrivită și împărtășește de-a-valma oricui se nimerește o amestecătură de gânduri, nemaivând nici pe Duhul Sfânt, care să-i păzească cugetarea ferită de năluciri. Căci lucrul bun scapă totdeauna vorbăriei, fiind străin de orice vălmășag și imaginație. Bună este deci tăcerea la vreme, ea nefiind decât mama gândurilor prea înțelepte.

În sânul tradiției neptice și isihaste este o experiență obișnuită faptul că simțirea duhovnicească sau pomenirea lui Dumnezeu slăbește din cauza multei vorbiri. Este însă caracteristic și didactic să notăm că acest rezultat al multei vorbiri nu se schimbă, dacă sufletul ce dorește să spună multe grăiește cuvinte duhovnicești. Fenomenul devine înțeles dacă se ia în considerare că desăvârșirea cea

mai mare a sufletului se află în unitatea puterilor lui întru împărtășirea din lucrările necreate ale Sfântului Duh, în care se bucură de Domnul său. Prin urmare fiecărei ieșiri spre afară a sufletului prin cuvânt aduce cu ea scăderea căldurii lăuntrice, în mod corespunzător cu calitatea cuvintelor și a trebuinței de a le rosti. Aici trebuie să luăm aminte la expresia plină de discernământ a Sfântului Diadoh: “când vrea să vorbească multe”. Se vede cum sufletul neizbăvit de nedesăvârșiri, în mod firesc, se află într-o stare păcătoasă și, prin urmare, paguba lui sporește. Așa urmează lipsa simțirii înțeleșurilor duhovnicești puternice și ridicarea gândurilor nelalocul lor care necăjesc sufletul, iar mintea este asediată de

imaginații și închipuiri. Toate acestea nu au existat atâta timp cât Sfântul Duh a lucrat în sufletul care tăcea întru smerenie. Aceasta pentru că, după cum zice Sfântul Diadoh și toți dascălii neptici, Sfântul Duh evită totdeauna multa vorbire deoarece din fire este în afară de orice tulburări și închipuiri care apar în suflet din nemăsura cuvintelor. De aceea, și dumnezeiescul Părinte îndeamnă la tăcerea cu discernământ, care este izvorul înțeleșurilor preaînțelepte. Și, precum învață Sfântul Ioan Scărarul: “nu fi tăcut lăuntric fără înțelegere, ci cuvântător lăuntric cu înțelegere”.

Sursa: **Monah Teoclit Dionisiatul**, *Sfântul Diadoh a Foticei. Capete despre cunoștință*, Editura Sfântul Nectarie, Arad, 2008

PROGRAMUL LITURGIC

Martți <i>17 decembrie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă <i>21 decembrie</i>	10:00	Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>22 decembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 9-10; 32-40; Ev. Matei 1, 1-25, glas 1, voscr. 4 → Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului) → Sfântul Ierarh Petru Movilă, Mitropolitul Kievului → Sfânta Mare Muceniță Anastasia

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București